

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 5	1. Marts 1907.	56. Aargang

Ny Aabenbaring.

(Af Apostel Orson Pratt.

Der er intet, den religiøse Verden i Dag er mere uimodtagelig for end ny Aabenbaring. Hele „Kristenheden" bekender, at Faderen, Sønnen og den Helligaand endnu ere til, evige og uforanderlige i deres Egenskaber, og at der er lige saa mange Engle nu som nogensinde før; men at paastaa, at nogen af disse hellige Væsener har meddelt nogen ny Aabenbaring til Menneskene siden det første Aarhundrede af den kristne Tidsregning, bliver anset, om ikke som ligefrem Gudsbespottelse, saa dog som noget helt urimeligt. Men en Religion, der udelukker ny Aabenbaring fra dens Grundsætninger, er netop hvad den Onde er tilfreds med. Han bryder sig intet om, hvor tilsyneladende moralsk et Folk er, eller hvor velanstændige og dannede de ere i deres Adfærd, eller hvor meget de gaa i Kirke, eller hvor mange Bønner de høres at oplæse, eller hvor fromme og gudfrygtige de synes at være, naar de kun ville lade være med at tro paa ny Aabenbaring; thi han veed vel, at Gud ikke har og aldrig har haft noget at gøre med en Religion, der ikke erkender Profeter og Aabenbarere, gennem hvilke han kan tale og aabenbare sin Villie til sine Sønner og Døtre.

Djævelen veed, at Gud aldrig havde en Kirke paa Jorden uden inspirerede Mænd til at lede den. Derfor gør ingen anden Kirke ham Uro. Han ser gerne, at de bede og ere skinhellige, saalænge han veed, at de ikke have Tro paa ny Aabenbaring. Han og hans Engle ere til-

fredse, naar de skue hen over hans vidt udstrakte Herredømme, og ser de utallige Kirker og Synagoger, og betænker de mange Millioner Mennesker, der i dem ere blevne bedragne med den Ide, at ny Aabenbaring er unødvendig. Saalænge han kan faa Folket narret med den antikristne og ubibelske Lærdom, saa veed han, at han har sikret sig dem.

Hvor det dog maa have behaget hans sataniske Majestæt, da han imod Slutningen af det fjerde Aarhundrede fik det tredie Raad til at sidde at bedømme det skrevne Guds Ord, og samle ikkun en Del deraf i et Bind, og forkaste det øvrige; og derefter at udgive en kirkelig Lov, at ingen andre Bøger eller Aabenbaringer skulde nogensinde blive lagt til dette Canon eller Bind. Dette bandt alle deres bedragne Efterfølgere i de paafølgende Generationer til at forkaste alt, hvad der var ny Aabenbaring. O, hvor Helvedes Hærskarer maa have jublet over denne store Lykke for dem, at saaledes faa afskaaren al videre Samkvem mellem Gud og Mennesker!

Og atter: hvad kunde have behaget Satan mere, da han fandt, at den romerske Kirke ikke tilfredsstillede alle Folk, end at de under Navn af Protestanter opfandt nogle nye Religionsformer, der ogsaa udelukkede Profeter, og forpligtede Folket til kun at tro paa de 66 Bøger af Bibelen! Denne nyopfundne Religion var, eftersom den erklærede dette for at være den ganske hellige Skrift, og paa ingen Maade vilde tillade Profeter at føje nye Bøger til, lige saa ønskelig for Djævelen, som Katholikernes; thi hvad disse ikke opfangede, det gjorde de andre. Men lige saa snart, som Gud sendte Engle fra Himlen til Jorden, blev Djævelen vred tilligemed hans Overvundne af Menneskene. At Gud vovede atter at oprette Bibelens Religion paa Jorden ved at sende Profeter og begavede Mænd, ved at give Syner og sende Engle, ligesom han gjorde i andre Tidsaldre, naar hans Religion var paa Jorden, det var mere, end Djævelen kunde taale, og det bragte ham til den yderste Anstrengelse for at omstyrte den. At prøve paa at omstyrte den ved Skriftens eller Fornuftens Brug eller Argument var forgæves. Dog gjordes der i Begyndelsen nogle Forsøg derpaa, hvilke altid endte med skadelige Følger for Djævelens Rige. Han fandt da snart, at der ikke var den mindste Skygge af Bevis til at befæste Katholikernes og Protestanternes Stilling mod Læren om fortsat Aabenbaring. Da han nu aldeles havde opgivet dette forlorne Haab, var hans næste og mest heldige Foretagende at bespotte og latterliggøre Læren og lyve om den, og om muligt ganske tillukke Folkets Øjne, Øren og Hjærter for den. Men ogsaa i dette vil han blive skuffet; endskønt han vel for en Tid kan triumfere, skal dog Løgnens Skjul blive borttaget, og Gud vil med Kraft og stor Herlighed vise de oprigtige af Hjærtet, at han er den samme i Gaar, i Dag og for evig; og at han er en Gud, som gerne tilkendegiver sig ved Aabenbaringer, Drømme, Syner, Profetier, Engles

Sendelse, og ved den Helligaands underfulde Gaver og Kraft. Alle, som fornægte disse Ting og erklære dem ugyldige, ville blive udslettede af Livsens Bog, og førte til det Sted, hvor de maa lide tilligemed den, som har bedraget dem, og som har forført dem til at fornægte den Helligaands Gaver og Guds Riges Kræfter og Herlighed.

Naar denne Slægt spørges, hvorfor den forkaster ny Aabenbaring siden Johannes, Aabenbarerens Død, svare de næsten altid: „vi have nok og behøve ikke mere.“ Og vi sige ja, de have nok til at fordømme dem, dersom de ikke annamme mere, naar Gud i sin Naade tilbyder dem det. Den samme Bibel, som de sige er nok, vil komme op til Dom imod den faldne Kristenhed og bevise dem skyldig, fordi den indeholder Læren om fortsat Aabenbaring, hvilken de forkaste.

Men hvorfor er Djævelen saa vred paa en Kirke under Vejledning af ny Aabenbaring? Fordi han veed, at et Folk, som holder sig nær nok til Herren til at faa Underretning fra ham, vil derved faa Kundskab om alle Satans kunstige Planer og opdage de snedige Maader, hvorpaa han saa længe har forblindet den faldne Kristenheds Nationer. At have Præstestandens gamle og længe hædrede Former og Indretninger blottede, og at have de falske Lærdomme, hvilke han har gjort sig saa megen Umage for at indføre og opretholde i saa mange Aarhundreder, omstyrtet formedelst sand Kristendoms Genoprettelse paa Jorden, er noget der vil bringe Helvedes Hærskarer og alle, som ere under dens Indflydelse, til at skælve i spændt Forventning og af Frygt for Følgerne.

Frygt og Bæven griber den moderne Kristendoms Førere, naar Røsten om den gamle originale Kristendom med sine Aabenbaringer, Syner, Profetier og den Helligaands Gaver og Kræfter nærmer sig deres Nabolag. Thi deres Næringsdrift staar i Fare — de frygte for, at deres fordærvelige og af Mennesker opfundne Former af Religion skal blive afsløret; de frygte for, at Folket vil faa Øjnene opladte til at se den store Forskel der er paa Bibelens Religion og deres egne kraftesløse Former, som Fordærveren og hans Tjenere have opfunden; de ere bange for, at deres Anseelse blandt Folket skal tabe sig og deres Indtægter formindskes, om ikke aldeles udeblive. At rejse omkring uden Pung eller Penge, saasom de Sidste-Dages Hellige have gjort, kunne de ikke bekvemme sig til; og hvis de skulde gøre det, vilde de ikke faa nogen Løn, men kun Fordømmelse for at prædike falske og forvendte Lærdomme blandt Folket.

Naar nogen prædiker falske Lærdomme, maa han selvfølgelig forlange en god Betaling derfor af Mennesker, da det er den eneste Løn, han kan vente. Thi om en Tid kommer jo Enden, da saadanne ville blive omhuggede og kastede i Ilden. Deres Valgsprog er altsaa: „At leve godt, medens de kunne“; og saalænge de formaa at bedrage Nationerne med deres afvegne Religionsformer under „Kristenheds“ hellige Kappe,

saa længe ere de visse paa at kunne berige sig paa Bekostning af dem, der ere Ofre for deres Bedrageri. Det er derfor intet Under, at den sande kristne Lære, der frembæres af den ydmyge Gudstjener, saasom den Helligaand giver ham at udtale, er som en Pil i Hjærtet for slige skalkagtige Bedragere. O, hvor afskyeligt forblindende det ser ud, at se katholske og protestantiske „Sjælesørgere" gaa ind i deres rigt udsmykkede Kirker og Kapeller, og der stille sig frem som for at tjene Gud, naar de ere saa aldeles uden Sammenligning med den gamle Kristendoms Lære og Skikke. De Dage ere ikke langt borte, da disse bedrageriske Lærere tilligemed alle, som ville lade sig lede af dem hellere end annamme Lyset, ville blive kastede i den fortærende Ild, at deres Bedrageri og Ugudelighed og alle deres Urenheder og Vederstyggeligheder ikke længer skal komme op for den Herre Zebaoth.

Derfor skælv og frygt, I Bedaarede! Thi om der nogensinde var en Slægt, der behøvede at frygte og skælve, saa er det den nulevende. Sig ikke, at denne er en oplyst Tidsalder — oplyst med Hensyn til det sande Evangelium! Aldrig siden Menneskets Skabelse var der et tykkere Mørke og større Uvidenhed derom blandt Menneskene. Det er netop denne Tidsalder, Profeten Esaias omtaler, da „Mørket skulde skjule Jorden og Dumhed Folkene". Det er en Tid af tykt Mørke — Mørke, der har samlet sig i mange Hundrede Aar formedelst de Vederstyggeligheder, der er bleven øvet af den faldne Kristenhed. Ikke en eneste Straale af Lys fra Himlen har trængt sig gennem det fæle, tykke, natlige Mørke, som de i mange Aarhundreder have været indhyllede i, indtil en Engel foer ned fra det Høje, og udfoldede denne hellige, himmelske og dyrebare Skat, Mormons Bog, og oprejste inspirerede Mænd, hvorved Lys fra Himlen atter skinner paa Jorden. Men Mørkets Taage er saa tykt, at denne Slægt ikke ser Lyset. „Lyset skinner i Mørket, men Mørket begriber det ikke."

„En oplyst Tidsalder!" O, sig det bare ikke i de høje Himles Aasyn. Hvor er eders Apostle, begavede fra Himlen til at tale Herrens Ord for de uvidende Menneskers Øren? Hvor er eders Profeter til at opløfte deres Røst efter Herrens Ord, og advare Nationerne om nærforestaaende Fare? Hvor ere eders Seere, der burde være indladte i den Almægtiges Syner til at fremføre baade af det nye og det gamle; oplade Fremtidens store Begivenheder for eder og afsløre de skjulte Hemmeligheder af den himmelske Verden? Hvor er nu den inspirerede Røst og Engles Røst til at fylde de dødeliges Øren med glædelige Tidender om stor Fryd? Hvor er nu Helbredelsesgaven, Blindes Øjnes Opladelse, fremmede Tungemaals Tale, og alle de andre af den Helligaands mirakuløse Gaver og Kræfter? De ere ikke til at finde i den faldne Kristenhed, som de findes blandt de Sidste-Dages Hellige. Vil Kristenheden

være saa fræk at kalde sig Guds Folk, naar den mangler alle disse kostelige Gaver, som er lovet i Evangeliet? „En oplyst Tidsalder!" Fy! Naar vil du høre op med at kalde ondt „godt"? Hvorlænge vil Himlen lade saadant gaa ustraffet?

„Oplyst Tidsalder!" „Kristne Nationer!" — Gaa til alle eders store Stæder overalt i Landet og find een, om I kan, hvor der ikke hver Dag øves Utugt nok til at nedsænke Nationen til den yderste Elendighed. Betragt Mangfoldigheden af offentlige Skøger, som ere tilladte at leve i Løsagtighed og fordærve Menneskeslægten med sine urene, syndige Laster; og saa løft eders Øjne mod Himlen, og tak Gud at I leve i et saadant „kristent" Land. O, frygt og skælv, I Øjenskalke, I kalkede Grave, at Gud skal slaa eder, fordi I saaledes fortælle ham, at I ere et kristent Folk! Men Gud tilsteder eder saaledes at besudle eder, fordi I elske Mørket og Præstelist, og Skørlevnet, og falske Lærdomme og al ond Handel. Han vil lade eder gaa, til eders gyldne Bæger er fuldt og flyder over, paa det han maa hjemsøge eder med en mere hastig Dom, og udslette eders Navne af Jorden! Da skal de hellige Profeter og Apostle fryde sig over eders Herredømmes Undergang; thi I skal falde, for ikke mere at oprejses. Nu er eders Ugudelighed saa stor, at der hersker Stilhed i Himlen, og al Evigheden lider Smerte, og Englene vente med stor Længsel paa Befaling til at gaa ud og høste Jorden, og binde Klinten sammen i Knipper og overgive dem til Ildens Luer! Og dersom I ikke ville lytte til den advarende Røst, og omvende eder, ville Guds Tjenere ikke ophøre med at raabe til Himmelen, indtil Gud skal komme frem af sit Skjul og gøre Ende paa det hele, at Jorden maa vorde renset og hvile en Tid.

Hvorfor ville I ikke opvaagne til Bevidsthed om den gruelige Tilstand, I ere i? Hvorfor ville I lukke eders Øjne for Tidernes Tegn, og ikke se eders Besøgelses Dag? Hvorfor ville I ikke give Agt paa det, som hører til eders Fred? Hvorledes kunne I være saa haarde i eders Hjærter og formørket i eders Sind, at I ikke kunne se Herrens Haand deri, at denne Verdensdels gamle israelitiske Beboeres hellige Optegnelser ere blevne bragte for Dagen? Hvi forkaste I dette ypperlige Værk efter de udspredte falske Rygter, uden at læse en eneste Side af dets Indhold? Hvorfor ville I være stolte i eders Hjærter, og ophøje eder over alle andre Nationer, og rose eder af eders Styrke som et Folk, og indbilde eder, at der ingen Ulykke vil komme over eder, om end I vedblive i eders Ugudelighed? Hvorfor ville I ikke se og forstaa, at det er Gud, der har gjort eder til et stærkt og mægtigt Folk, og ikke eder selv? Det er Gud, som rejser op og river ned. Dersom I vilde omvende eder, saasom han fordrer af eder i Mormons Bog, da vilde I fremdeles vorde velsignede i Landet; men hvis I ikke adlyde men forkaste hans Ord, da vil han visselig hjemsøge eder, som skrevet er. O,

hvorfor ville I da ikke omvende eder? Det vilde visseligen ikke skade eder, at I omvendte eder fra Ugudelighed og forsagede falske Lærdomme. Dersom I ville omvende eder og paakalde Herren, ligesom vore Pilgrimsfædre gjorde, da de først satte Fod paa Amerikas Grund, vil Gud være barmhjærtig mod eder og forlænge eders Velsignelser i Landet.

Dersom denne nye Aabenbaring, Mormons Bog, opfordrede eder til at gøre noget, der var ondt, da vilde I have Anledning til at tvivle om dens Ægthed og ikke agte paa den; men naar den opfordrer eder til at omvende eder og forsage enhver Last, og fremstiller klart for eders Øjne Synd og Vederstyggeligheder, som I selv vide eder skyldige i, hvad have I da til Undskyldning for eders Ulydighed. Selv om I tænke, at det er et Menneskeværk, kunde I da undskyldes, og vilde Gud da glemme alle de Synder, I vide eder skyldige i, og som den Bog anklager eder for og fordrer Omvendelse fra? Nej, I kunne derfor ikke undskyldes. I vide vel, at I burde omvende eder fra alle de Synder, den Bog beskylder eder for, og at Gud ingenlunde vil frikende den skyldige; og vidende dette, hvor meget mere burde I da ikke frygte, naar det hedder, at der er kommet en Aabenbaring, der truer eder med en forfærdelig og hastig Dom, uden I omvende eder.

O, mit Folk, som bebo dette gode og skønne Land! Aabner eders Øren for eders Genløsers Røst! Han som er fuld af Naade, og som ynkes inderlig over eder — hvis Røst lyder til alle Landets Beboere, at de skulle omvende sig fra alle deres Misgerninger, og vorde døbte i hans Navn til Syndernes Forladelse, at de maa blive fyldte med den Helligaand. Da skulle I kende hans Røst og hans Tjeneres Røst, og hans Aands Røst; thi Aanden er lys og tilkendegiver Sandheden; og hvis den er i eder, skulle I være Lysets Børn og ikke vandre i Mørke.

Mon der nu findes nogen, der ikke vilde indrømme, at Omvendelse ikke alene vilde være gavnlig for de enkelte, men for hele Folket? Nej! Men hvorfor da forkaste Mormons Bog, da den opfordrer eder til at gøre det, som I selv vide vilde være gavnligt? „Men", sige I, „Mormons Bog kaldes en ny Aabenbaring og opfordrer os med anmassende Myndighed til at omvende os, og vi tro ikke paa ny Aabenbaring, og derfor ville ikke omvende os." Dette er i Sandhed en daarlig Undskyldning for ikke at ville gøre det, som I erkende vilde være gavnligt, kun fordi I ere bange for at give Bifald til Mormons Bog.

Der er en anden Ting, der burde bringe eder til at frygte og bæve saare meget. I skulle erindre, at denne Bog er stadfæstet til denne Slægt med langt større Beviser, end man har om nogen anden Aabenbaring. At forkaste saa mange Beviser og forblive i Synden, vilde være dumdristigt af eder. Enhver har Lejlighed til paa Vilkaar af Omvendelse og Lydighed at annamme den Helligaand, hvilken ufravigelig vil vejlede dem til al Sandhed, og bevidne for dem, at denne nye Aabenbaring er

Sandhed, saa at de kunne have den samme Kundskab om Optegnelsernes guddommelige Troværdighed, som de have om nogen som helst anden Sandhed. At vide det at være sandt, vilde vistnok give mere Tilfredshed og Glæde, end at forblive i Uvished og Tvivl. Kundskab om Sandhed vil give Ro i Sindet, saa at det ikke vil svæve hid og did med enhver Vind af Lærdom, som uinspirerede Mænd have opfundet ved deres forføriske Klogskab. Kan da nogen undskyldes, naar enhver har Lejlighed til at komme til en Kundskab om, at Mormons Bog er en Aabenbaring fra Gud, og især naar denne Kundskab kan opnaas ved at gøre det, som enhver vil indrømme burde gøres, og enhver kan se vilde være gavnligt baade for Individet og for Nationen?

Vort Ideal.

Enhver burde have for sit Ideal det Ønske at være nogen til Velsignelse. Med mindre end dette for Øje vil han forfejle Livets højeste Maal. Hvorledes kan nogen, som kun har levet for sig selv, være en Velsignelse. Den galilæiske Søs Vande komme fra Bjærgene i rene, klare Strømme, men det, som gennem Jordanen finder sin Vej til det døde Hav, blander sig dermed, og kan intet bidrage til at opholde Liv. Saaledes er det med den, som ikke er velgørende, eller storhjærtig og gavmild. Hans Liv bliver som det døde Hav, og hans Indflydelse er kun daarlig og uden Værd. Gud fordrer af Mennesket at hans Liv skal være nogen til Nytte, være opløftende og ophøjende; og den, som holder sig dette Ideal for Øje, og giver Agt paa sin Kaldelse, ligesom Abraham gjorde, skal blive en Velsignelse til sit Hjem, sine Venner og Forretningsfæller i Samfundslivet, allevegne. Enhver burde se nøje til, at hans Liv ikke er mindre end dette. Himlen vil staa aaben for saadanne og byde dem velkommen. (Pastor E. R. Willis.)

Kosteligt Vand. Den første Ladning paa 30,000 Kilogram Vand fra Jordans Flod blev den 9. November 1906 udsendt fra Jerusalem via Jaffa for Transport til New York. Oberst Nadand, der selv har haft Opsyn med Behandlingen ved Floden, rejste tilbage til Amerika. Forsendelsen indeholder 50 Tønder Vand forseglet i den amerikanske Konsuls Paasyn, og ligeledes Patriarkens i Jerusalem — naturligvis for at konstatere Vandets Ægthed og sikre Kræmmerne en god rund Pris for Varen. (Det skal vel bruges til Barnebestænkning.) „Og de skulle vende Ørene fra Sandheden, men henvende sig til Fabler." (11 Tim. 4:4.)

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Fredag den 1. Marts 1907

Guds Værk er altid upopulært i denne Verden.

At sand Gudsfrygt har været upopulært fra de tidligste Tider til i Dag, er et Faktum, som enhver Forsker ikke længe kan undgaa at se. Denne Upopularitet har vist sig i Had og Modstand til de Principper, der komme fra Lysets og Sandhedens Kilde. Sandhedens Budbærere og Forsvarere have altid mødt Modstand af Verden. „Hvilke af Profeterne have ikke eders Fædre stenet?" var Frelserens Spørgsmaal til Jøderne, og det samme kan endnu spørges baade Jøder og Kristne. Kan nogen udpege af hele Verdens Historie en Personlighed mere ren, god og elskværdig end Jesus af Nazareth? Og alligevel var han mere almindelig forhadt og foragtet end nogen anden, som har levet enten før eller efter ham. Han var i de Skinhelliges Øjne en Oprørsstifter, kun en Snedkers Søn, en Gudsbespotter fræk nok til at sige, at han var Guds Søn og Jødernes Konge; en fattig Mand, som holdt Omgang med Toldere og Syndere; en, som vovede at kritisere Fædrenes Forskrifter. Og da Dagen kom, da de ifølge Sædvane skulde benaade en Forbryder, og derfor fik Lov at vælge mellem Jesus og Røveren, raabte Mængden; „Giv os Barrabas løs og korsfæst Jesus" — ham som var uskyldig, god og retfærdig. Saaledes er Verden, og saaledes har den været fra tidligste Tider. Saaledes er Striden mellem det gode og det onde. Den onde Magt har holdt og endnu holder Herredømme over de fleste Menneskers Hjærter. Derfor elske de ikke det gode; derfor er Sandheden upopulær, og de vide ikke, hvilken Aand det er, som regerer over dem. Dog skal det ikke altid vedblive at være saaledes. Sandheden skal i Enden sejre, og denne Verden skal blive frelst, og den onde Magt overvindes. Men medens Striden vedvarer, kunne vi ikke forvente andet, end at det rette skal være upopulært blandt dem, som i deres Uvidenhed lade sig lede af Fjenden.

Der er noget interessant og romantisk skønt ved Udgranskningen af denne Upopularitet, og dens Dybde og Hensigt er maaske for den menneskelige Forstand ufattelig. Men endog med vort indskrænkede Blik kunne vi se, at uden disse Forhold vilde Guds Plan forfejle sit Maal. Thi hvad vilde Følgerne blive, om hans Frelseplan var populær? Al Fordens Affkum vilde flyde ind i dens Skød; de Ugudelige vilde flokkes dertil — ikke af Kærlighed til hvad, der var Ret, men for at følge med den store Mængde og være populær. De vilde besudle Himmelen

med deres Urenhed, og med deres Letsindighed forvandle den til et Helvede.

Betragt derimod den anden Side. Følg Ynglingen, som i al Oprigtighed annammer disse Principper paa sin Vandring i Livet. Se hvorledes han paa enhver Side møder Modstand; hvorledes han er foragtet; hvorledes hans Venner lukke Døren og Hjærtet imod ham. Verden synes at være tillukt for ham; han er udstødt; han ser det er en Strid paa Liv og Død. Men han veed, at han har annammet Sandhedens frelsende Principper. Han veed, at han ønsker alle Mennesker kun godt, og stræber efter selv at blive bedre. Denne Ynglings moralske Kamp med sig selv og med Verden udvikler i ham, medens han vokser fra Yngling til Mand, Tro og Kærlighed til Gud og Mennesker, samt danner hans Karakter efter Guds eget Mønster — en Karakter, som vil gøre hvad Ret er for dets eget Værd, og ikke for Popularitets Skyld; en Karakter, som er urokkelig og fast i hvad, der er Ret. Med en saadan Karakter er en Mand skikket til at blive en Medborger i den gode himmelske Verden, efter hvilken vi alle tragte.

Guds Evangeliums Upopularitet er et af de mægtigste Midler i Guds Frelseplan til at fremvise og udvikle Menneskets ædleste Egenskaber. Set fra dette Synspunkt bliver Verdens Forlystelser, Hyldest og Popularitet mere modbydelig end ønskelig, efterdi den er bygget paa en falsk Grundvold, der ikke kan bestaa. Naar dette korte Liv er til Ende, og vi indtræde i den næste Tilværelse, og der fra større Højder kunne betragte vore Omgivelser, da skulle alle, som her have ladet sig lede af Letsindighed og Popularitet bedre kunne se, at de have ladet den Onde lede dem paa Afveje ved Bedrageri. De ville da kende, at denne Tilværelse er kun en ringe Del af Guds uendelige Værk af utallige herliggjorte Verdener med utallige Myriader af hellige og intelligente Væsener, der formedelst Lydighed mod Guds evige og uforanderlige Love nyde en Tilstand af ubeskrivelig Lyksalighed, som de have erhvervet sig — ikke ved at følge det daarlige, men ved at overvinde det.

Da skal Profeten Elias' sande Ord vise, at „der er flere med os, end der er imod os“. Der skal Godt og Ret for evigt blive populært, medens alt Ondt skal afskyes og forkastes, og deres Tilstand, der i denne Tilværelse har bestridt Skaberens velmente Plan, og have forhaanet og forfulgt dem, som have søgt at efterleve Guds Bud og Love, vil vissselig ikke blive misundelsesværdig. Hisset ville vi besidde de samme Sjælsegenskaber som her, kun i en mere fuldkommen udviklet Grad, og vi ville i højere Maal paavirkes af Glæde eller Sorg, Ære eller Skam. Hvor vigtigt er det da ikke, at vi her i Livet gøre Omsorg for den os mest mulige Lyksalighed i det evige Liv! (L. D. i Utah Posten.)

Afløsning. Ældste Elias Andersen løstes paa Grund af daarlig Helbred fra sin Missionsvirksomhed i Skandinavien for at rejse hjem til sine Kære i Elwood, Utah. Han sejlede med Dampskibet „Teutonic" fra Liverpool den 20. Februar.

Ældste Christian Mortensen løstes paa Grund af daarlig Helbred fra Missionsarbejdet i Aarhus Konference og rejste til sit Hjem i South Jordan, Utah. Ældste Orson Poulsen løstes fra Aalborg Konference og rejste hjem til Ephraim, Utah; disse to sejlede med Dampskibet „Baltic" den 27. Februar fra Liverpool.

Forflyttelse: Ældste David O. Sørensen flyttes fra Kristiania til Aarhus Konference.

Rettelse. I forrige Nummer af Stjernen skulde Datoen for Missionærernes Ankomst være den 30. Januar 1907 i Stedet for den 30. December 1906.

Foraarskonferencerne.

Foraarskonferencerne bestemmes herved at afholdes som følger, begyndende Lørdag Aften og fortsættes Søndag og Mandag:

I København	den	30.	Marts
„ Aarhus	„	6.	April
„ Aalborg	„	13.	„
„ Bergen	„	20.	„
„ Trondhjem	„	27.	„
„ Kristiania	„	4.	Maj.

Søndagsskolerne ville holde Konference om Søndagformiddag; Præstedømmet holder Møde om Mandagen; Nadvermødet holdes Mandag Aften, og Ungdomsforeningens Møde bestemmes for Tirsdag Aften.

Fra Søndagsskolerne og Uddannelsesforeningerne udbedes en fuld Rapport indsendt om det Arbejde, der er udført siden deres sidste Konference; den skulde indeholde Antal af Møder afholdt, Antal Funktionærer og Medlemmer, samt den financielle Forfatning og Udsigterne for Fremtiden.

Sankt Pauli Levnedsløb.

(Fortsat fra Side 55.)

30. Kapitel.

I sit Brev siger Paulus: „Jeg befaler eder Phoebe, vor Søster", den kristne Dame fra Kenchrea. Med hende sendte han sit Brev til Romerne, hvilket maa have været dem en stor Glæde, som kendte og elskede ham; og kun lidet mindre til dem, som elskede, skønt de aldrig

havde set ham. Han elskede dem alle, hvilket han beviste, idet han skriver til dem alle: „Uden Afladelse erindrer jeg eder altid i mine Bønner"

Paulus havde til Hensigt at forlade Korinth og sejle fra Kenchrea til Palæstina, saa snart han kunde faa Lejlighed til at komme med et Skib derhen. Han havde dog ogsaa Rom i Tanker, men maatte først hen til Jerusalem og medbringe de Midler, der vare samlede i Makedonien og Achaia for de lidende Kristne i den hellige Stad. Han vidste, at han stod i Fare for at falde i sine Fjenders Hænder, og førend han kunde blive færdig til at forlade Korinth, fik han Underretning om, at der var en Sammenrottelse for at faa ham af Dage ligesom der var i Damaskus, og ligesom ogsaa i Jerusalem en anden oppebiede hans Ankomst. Derfor forandrede han sine Bestemmelser, og rejste hasteligen til Lands hen til Filippi ledsaget af flere af de Kristne som en Livvagt, der senere er nævnet som „de første kristne Pilegrimme til det hellige Land."

Paulus og Lukas tøvede i Filippi, medens de andre af Selskabet sejlede til Troas, hvor de to Apostler ankom faa Dage efter. Der blev Paulus en Uges Tid; den sidste Dag var Sabbaten. Om Aftenen vare Disciplene forsamlede til et Afskedsmøde paa Grund af Pauli Afrejse den følgende Dag. Mødet holdtes oppe i tredie Etage i Huset — det køligste og behageligste Sted i et Hus i Østerlandene. Da Vejret var varmt, havde man ladet Vinduerne staa aabne. I et af dem sad en Dreng ved Navn Eutychus. Vi kunne tænke os, han var en ung Kristen, der holdt saa meget af at høre Paulus prædike, at han blev der Time efter Time, indtil det var Midnat, og at han prøvede paa at holde sig vaagen under den lange Prædiken, hvilken han maaske ikke rigtig godt kunde forstaa, men hvoraf han dog kunde lære meget. Vi kunne tænke os Pauli Øjne henvendt paa ham, som han sad og lod Hovedet synke ned paa Brystet, og derpaa styrtede baglænds ned i Gaarden. Der var mange Lys i den øverste Sal, men nede i Gaarden var der mørkt, thi det var tre Uger efter Fuldmaane. Pauli Prædiken blev ved dette Tilfælde pludselig afbrudt, og der var megen Bekymring over Drengen, der blev baaren ind som død. Ligesom Jesus sagde, dengang Jairi Datter laa død: „Hvi larme I og græde? Barnet er ikke dødt, men sover;" saaledes sagde ogsaa Paulus til Eutychus' Venner: „Gører ingen Larm, thi hans Sjæl er i ham." Og idet „Paulus gik ned og kastede sig over ham og omfavnede ham," fik han Kraft til at bringe ham til Live igen. „Men de bragte det unge Menneske levende, og vare ikke lidet trøstede." Derpaa nøde de den hellige Nadvere, saaledes som den af Herren blev anordnet i Jerusalem, hvorefter Paulus talede længe, „ja indtil Dagningen". Om Morgenen begyndte Pauli Ledsagere deres Rejse til Søs omkring Kap Lektum til Assos, medens han selv helst gik alene til Fods derhen. Denne enlige Vandring fra Troas til Assos var en behagelig Tilfældighed i Apostlens Levnedsløb. Borte fra Stæders

Travlhed med Larm og Støj, og Synagogernes Mumlen; borte endog fra Gudstjeneste i kristne Hjem og Sale, borte fra jordiske Venners Røst, søgte han Ensomhed, ligesom hans Herre gjorde paa Oliebjærget og andre Steder i Galilæa.

Han begyndte sin Dags Vandring tidlig om Morgenen. Var det, da Stjernerne efterhaanden forsvandt, og den lyse Morgenstjerne sidst af dem alle gik ham af Syne eller smeltede sammen med et herligere Lys, der udstrømmede ovenover Mount Idas Top, at han lagde Mærke til, hvorledes een Stjerne overgik en anden i Glans, og at der var een Herlighed som Solens, hvorom han talede ved en anden Lejlighed? Som han vandrede paa Vejen, der laa langs Bjærgets Fod overskygget af Egeskove, der stode i fuldt Løv, mon ikke han tænkte, hvor anderledes hans tidligere Vandringer gennem Arabiens Ørken vare, og hvormange prøvende Omstændigheder han siden havde været i?

Han kom til Assos, gik ind og ned til Søen ad Gader saa stejle, at de lagde Betydning paa det Ordsprog: „Gaa til Assos og bræk din Hals." Ved Kysten fandt han Skibet med sine Venner, eller maaske ventede paa deres Ankomst. Han gik da ombord, og snart var Teatret og Kastellet oppe paa den høje Klippe tabt af Syne, og Mount Ida forsvandt ogsaa i Skumringen. Skibet kastede Anker, da det var vanskeligt i Mørke at finde Vej gennem de smalle Stræder og mange Øer.

Det næste Stoppested var Mytelene, den vigtigste Stad paa den smukke Ø Lerbos, den største i det ægæiske Hav. Efter at have sejlet forbi de blomsterrige Haver paa Øen Chios, var Paulus ikke langt fra den skønne Stad Asa, men han havde sat sig for at ville sejle til Ephesus, saa at han kunde være i Jerusalem ved Pinsedagen. Men som han kastede sit Blik paa Ephesus og erindrede sine kære kristne Venner der, som han ikke fik Lejlighed at sige Farvel til, da han maatte flygte derfra for sit Liv, følte han som om han ikke kunde gaa forbi dette Sted uden at kommunicere med dem. Ved sin Ankomst til Miletus, sendte han derfor Bud til Ephesus, at kalde Kirkens Ældster hen til sig. Hvilken glædelig Tidende var ikke dette til dem, og hvor det maa have angret dem, at ikke alle kunde mødes med ham. Ældsterne imødekom Opfordringen med Glæde, og med Hilsener fra de Hellige skyndte de sig hen til Miletus. Glæden lettede deres Fjed og forkortede Distancen, der var mer end tyve „Miles". Hvilket interessant Møde dette maa have været mellem Apostlen og dem, som han havde anbetroet det kristne Værk i den hedenske Stad. Mødestedet var ingen Kirkebygning eller privat Hjem. Som Paulus havde mødt Lydia og hendes Følge af Kvinder ved Flodens Bred i Filippi, saaledes mødte han de ephesiske Ældster ved Havets Bred. Hvilken Modsætning var ikke dette til det nærliggende Teater i Miletus — dengang fuldt af Liv, nu en stille Dynge Ruiner. Hvad der blev sagt og gjort, og af hvem, er for længe

siden glemt; men hvad der foregik ved denne ensomme Strand, og de Ord, der blev sagt, ville genlyde i Verden til dens Ende; det var en kort Tale, Paulus holdt der, fuld af Ømhed og Sindsbevægelse. Lukas siger: „Der han havde sagt dette, faldt han paa sine Knæ og bad med dem alle; og de brast alle i heftig Graad, og de faldt om Pauli Hals og kyssede ham. Og mest smertede dem det Ord, han havde sagt, at de ikke mere skulde se hans Ansigt. Men de ledsagede ham til Skibet."

Fartøjet, Paulus var med, anløb Rhodes, der er berømt for sine Roser, sit Tempel til Solguden, og sin store Kolossus. Denne havde været et af Verdens syv Underværker. Denne Billedstøtte, 100 Fod høj, saas af Sejlerne langt ude paa Havet, staaende tværs over Indsejlingen til Havnen, og de sejlede ind lige under den. Hver af dens Fingre var saa stor som en Mand. Et Jordskælv styrtede dette store Underværk af Menneskers Hænder om paa Stranden, hvor Paulus maa have set den ligge, og hvor den i lange Tider laa, indtil tilsidst det Messing, hvoraf den var støbt, blev baaret bort paa Ryggen af 900 Kameler.

Ved Patara paa Lilleasiens sydvestlige Kyst skiftede Paulus Skib og gik ombord paa et, der vilde bære ham til Tyrus paa Syriens Kyst. I Troas havde han ladet sin Kappe ligge, hvilken han sidenefter ønskede sig, da han var i det romerske Fængsel, men som han ikke havde Brug for paa Søen i disse varme Sommernætter. Vi kunne forestille os ham staaende paa Dækket og erindre den første Gang han sejlede der, en lystig Dreng paa sin første Rejse til Jerusalem med sin jødiske Fader, og ikke med kristne Kammerater som nu. Vi vide ikke, om denne Fader endnu levede i Tarsus eller var begravet i et af dens Gravkamre; eller om han havde lyttet til og annammet den Lære, Apostlen, hans egen Søn, frembar. Eller muligen kunde han have sørget over og angret meget, at hans elskte Søn, Paulus, ikke fandtes iblandt de store Mænd, Pharisæerne og de Skriftkloge. (Fortsættes.)

Zion, de Helliges Hjem.

Samvirken nødvendig — Indianerne.

Efter saa mange Aars Lidelser af Plyndring og Mord, Brand og Uddrivelse fra Hjem, Forfølgelser og utallige Genvordigheder af enhver Slags paa deres Vandringer, vare de Hellige ved deres Ankomst til Utah alle ens stillede i Fattigdom. Inspireret, som han var af Gud, saa Brigham Young klart, at Samarbejde var den eneste Maade, hvorpaa Bosættelsen kunde lykkes og Folket komme paa Fode igen, hvorfor hans Raad altid var: Organisation, Samvirken og Broderskab. En anden Omstændighed, der gjorde dette absolut uundgaaeligt, var Indianernes

traditionelle Krigslyst og Tyverier. Disse indsaa snart, at Bosættelsen i de forskellige Dale og Civilisationens Fremadskriden ligesom i den østlige Del af Amerika snart vilde bortjage og udrydde Vildtet, hvoraf de mest levede. De begyndte at gøre smaa Fordringer som Erstatning, men disse tiltog i Værdi og Hyppighed, saa at de bleve utaalelige og maatte tilsidst nægtes dem. Saa havde de Anledning til at begynde deres Tyverier paa Markens Kvæg og Heste, hvilket havde Blodsudgydelse til Følge, og undertiden aaben Krig med en frivillig Milits, der altid maatte holde sig parat til Forsvar eller Angreb ved Hornets eller Trommens Kald.

Manden bag Ploven saa man altid med Revolver og Slagtekniv i sit Belte, og maaske laa hans ladte Riffel i hans Vogn i Nærheden af hans Arbejde eller skjult bag en Busk, rede til øjeblikkelig Brug, skulde en Indianer pludselig komme frem af sit Skjul og overraske ham. Rejsende maatte ligeledes altid gaa stærkt bevæbnede, og være paa deres Vagt Nat og Dag, parat til Forsvar mod Overfald af Ørkenens røde Sønner, der ofte fra Bjærg og Bakke, Sten eller Busk lurede paa deres Bytte eller ventede paa den bedste Lejlighed til Overfald eller Tyveri. Mangen uskyldig Sjæl — Mand, Kvinde eller Barn uden Forskel — blev saaledes overrasket og led Døden ved et uventet Skud, og ofte blev deres Legemer paa en grusom Maade mishandlede og sønderskaarne for ydermere at tilfredsstille disse Barbarers Morderlyst.

Paa Grund af disse Forhold maatte der altid ved Bosættelsens Begyndelse bygges Fæstninger mod disse Røverbander. De opførtes enten af faste Sten eller Raasten til en Højde af 10 til 12 Fod, med forholdsvis god Tykkelse og med mange Skydehuller i Murene og Taarne i Hjørnerne. De maatte bygges store nok i Omfang, saa at de Bosættende kunde have deres Huse indenfor Fæstningen, og saa arbejde i hverandres Nærhed saa vidt muligt paa Marken om Dagen. Hver af Nybyggerne maatte gøre sin Del af dette Fæstningsarbejde, og Samvirken var den eneste Maade, hvorpaa det kunde lade sig gøre. Skiftevis arbejdede de paa deres optagne Jorde og gjorde Vagt, alt i militær Orden. Det tog mange Maaneder og undertiden Aar til at fuldføre et saadant „Fort" (Fæstning). Udgravning af Vandledninger og Kanaler, Bygning af Dæmninger, Vejarbejde gennem Bjærgkløfterne for at komme til Skovene paa Bjærgenes Toppe og stejle Sider, hvor Tømmeret saa stod frit for enhver, Markernes Indhegning o. s. v. blev alt udført under Organisation og Samvirken. Individuelle Interesser maatte altid sættes til Side for de fælles, og ofte maatte Familien lide Mangel, medens den fælles Nød blev afhjulpen. Den offentlige Trang ansaas som en Mands første Pligt at afhjælpe — Familiens den næste.

Medens Utahs Stæder og Byer saaledes bleve grundlagte, var Befolkningen næsten udelukkende Sidste-Dages Hellige. Dette Samfund havde

en fuldstændig Organisation, der tog Hensyn til Folkets timelige saavel som dets aandelige Velværen. Brigham Young var Leder i enhver Henseende. Hans Langsynethed og Heltemod havde vundet Folkets Tillid, og alle Omstændigheder lod sig ordne ifølge hans praktiske Raad og Forslag. Selv tog han Del med sit Folk i at anrette Møller, Savværker, Fabrikker o. s. v. I hver By indsattes en Leder under Benævnelse af „Biskop", der med to Medhjælpere bestyrede alle offentlige Foretagender saavelsom Gudstjenesten og Skolevæsenet. Der var følgelig ingen politisk Adskillelse i Utah, men alt var Enighed. Hvor det lod sig gøre fordelagtigt, byggedes Møller til at male Kornet, og andre Maskinerier tilføjedes efterhaanden.

Befolkningens Kvæg og Heste maatte vogtes paa Græsgangene af stærkt bevæbnede Mænd, der undertiden uforvarende faldt i Indianernes Magt og bleve myrdede, hvorpaa disse dreve Kreaturerne bort i Bjærgene paa Steder, hvor Røverne vare i Sikkerhed. Flere Gange have Indianerne ført Krig mod de Hvide, der derfor maatte gøre stadig Militærtjeneste og staa paa Vagt Dag og Nat, og til enhver Tid være parat til at marchere fra Sted til andet. Disse Omstændigheder ere dog forlængst forsvundne i Utah og de omliggende Stater, og Indianernes Forvovenhed og Mod er falden for dens overlegne Modstander, Civilisationen. Eftersom Vildtet nu ikke mere findes i samme Overflødighed som før, har Indianerne maattet lægge sig efter Agerbrug og Kvægavl, og efterabe de Hvide saa godt de formaa. De bo helst efter gammel Sædvane i Lærredstelte, der have en Aabning oveni for Røgen at slippe ud af fra det lille Ildsted midt i Teltet. Møbler have de ingen Brug for der, da de sidde paa Jorden omkring Ildstedet med Benene paa Skræddervis, og der skiftevis ryge Fredspiben og spille om hverandres Gangklæder, Smykker, Hest, Ko eller anden Genstand af Værdi. Der tillaver ogsaa Kvinden det tarvelige Maaltid Mad, der spises uden Gaffel eller Ske, men dog ved Hjælp af Skalpekniven. Renlighed sættes ingen Pris paa, og deres Sæder staa paa et meget lavt Trin. Deres Prydelse bestaar i de mest øjnefaldende kulørte Genstande, røde og brogede Mønstre og Perlebroderier. Deres Haar er kulsort og stridt som en Hestehale, og bruges langt og nedhængende, decoreret med Messing-Traad og Plader. (Fortsættes.)

Man bør idelig have sin Næstes Trang for Øje, og ofte komme ham til Hjælp. Sporon.

Kundskab er Rigdom til den fattige, en Ære til den rige, en Hjælp til den unge og en Trøst og Støtte til den aldrende. Bacon.

Nu er det Tid.

—

Naar Herrens Budskab lyder for dit Øre,
Og i din Sjæl hans Aand sig trænger ind,
Da er det Tid, hans Villie at udføre
Med hellig Lyst og ydmygt Barnesind.

Naar Herren kalder, er det Tid at komme,
Og ej udsætte til en anden Dag:
Thi han veed bedst, naar Tiden den er omme,
At vi maa bort — med uforrettet Sag.

Naar Helligaanden vidner i dit Hjærte:
„Guds Rige kommen er paa denne Jord,"
Da gak derind! Ej tøv! thi Livets Kerte
Saa let kan slukkes — før du ret det tror.

Naar Sandhedslyset er begyndt at straale
For dig, o Ven, og lyse for din Fod,
Ej tøv for længe! Aanden vil ej taale
Foragt, naar den dit Syn saa klart oplod.

Se, Fjenden er paa Færd og vil dig true
Med Verdens Haan og Spot — det er en Strid;
Men agt paa Aandens Røst og varme Lue:
„Kom nu, o Ven, og ej forspild din Tid!"

Nu er det Tid, du Herrens Bud adlyder,
Nu er det Tid, for Synd at gøre Bod;
Nu er det Tid, mens Sandhed Sjælen fryder,
Nu, medens Lyset skinner for din Fod.

F. C.

Indhold:

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).